

En vies d'extinció

written by Alfons Duran Pich | 15 d'octubre de 2023

A causa de les dificultats que els partits dinàstics (PPPSOE) tenen per aconseguir el poder després d'unes ajustades eleccions generals al país veí, els uns i els altres han posat en marxa els mecanismes d'atracció per aconseguir que els partits dissidents de l'“España, una, gran y libre” els concedeixin suport parlamentari.

No entrarem ara a discutir quina és la justificació política que tenen aquests partits (si de veritat són independentistes) per jugar al joc electoral en un camp que els és aliè i que no fa res més que legitimar el model falsament autonòmic de l'Estat. Ja hem expressat altres vegades la nostra posició.

Ens quedarem amb la resposta de les *forces d'ocupació* davant de les condicions que el president Puigdemont ha posat per entrar a negociar i que en el fons pretenen que l'Estat espanyol reconegui Catalunya com a subjecte polític amb dret a independitzar-se.

D'una manera vaga i a nivell instrumental ha aparegut el concepte d'“amnistia” per a tots els represaliats (no per als encausats del “partit de la porra”), i aleshores han saltat totes les alarmes.

Els compten amb una sèrie de línies d'acció de l'*Estat Profund* que estan disposades a intervenir i que de moment es limiten a amenaçar. Mentrestant i com a divertiment, han tret les mòmies dels sarcòfags i s'han posat a fer declaracions. Primer va ser el senyor Aznar López, expresident del govern, que amb gest esquerp i tupè crescut va assenyalar la gravetat dels fets i va presagiar grans catàstrofes. Després es va passejar amb altres col·legues del seu partit per mantenir notorietat de marca. És un home turmentat que sempre he imaginat com un fosc funcionari d'hisenda de vol gallinaci.

Però en aquest cas l'espectacle més grotesc va anar a càrrec del duet format pels senyors González Márquez i Guerra González, que en estat gairebé catatònic no s'han fet pregar per deixar ben clar qui mana al territori. Ho han fet aprofitant la presentació d'un llibre per part de l'exvicepresident del govern. I allà hi havia totes les velles glòries del franquisme renovat i algun jove aspirant enlluernat pels focus. Vam poder identificar els senyors Rodríguez Ibarra, Barrionuevo, Rodríguez de la Borbolla, Corcuera, Lambán, Fernández, García Page, Redondo Terreros i altres de menys rellevants.

El senyor Guerra González, amb aquesta mirada altiva que pretén ser inquisitiva i resulta ridícula, va recórrer a les seves ocurrencies. Quan era jove (tot queda molt lluny) es guanyava bé la vida amb les seves contínues provocacions verbals adreçades als adversaris, inclosos els companys de partit. Va anar ascendint a la piràmide del poder. Va superar diverses vegades el sostre d'incompetència (la qual cosa té el seu mèrit) i va arribar gairebé al cim. Recordem algunes de les seves famoses frases: "Tahúr del Mississipi" (adreçada al president Suárez), "Qui es mou no surt a la foto" (avís als crítics del partit), "Margaret Thatcher en comptes de desodorant es posa 3 en 1" (molt diplomàtic), "Nos hemos cepillado el Estatut" (es refereix al català), "Compte amb en bambi" (referida al president Rodríguez Zapatero). Tot això li funcionava quan tenia poder, però ara sona a disc ratllat. No sé si juga a la petanca, però ho hauria d'intentar.

L'antic president del govern senyor González Márquez no va sortir més ben parat. El seu aspecte limfàtic no l'ajuda i fa que les seves exposicions no tinguin el ritme adequat. Sembla un predicador en hores baixes. Això pel que fa a la forma. Pel que fa al fons no diu res no esperat, un discurs retòric i repetitiu dels que fa un home el dia de la seva jubilació. Ha perdut mossegada i s'aprecia a l'instant.

Però va tenir un moment d'inspiració quan va dir "No ens podem

deixar fer xantatge per ningú. I encara menys per minories en vies d'extinció". I aquí el pobre home va patir una relliscada que podríem perdonar discretament per raons d'edat.

Tractarem de recordar als molts "gonzález" que comparteixen aquesta lectura del contenciós català, alguns fets i factors que expliquen la realitat:

1. Majoria i minoria són conceptes relatius respecte a un tot. En un col·lectiu de tres, dos és majoria i un és minoria. Aquesta és una anàlisi quantitativa.

2. Si es pretén aprofundir en termes sociològics, caldria acudir a eines qualitatives que ens ajudarien a sospesar el valor del tot.

3. La "minoria en vies d'extinció" es va rebel·lar fa gairebé quatre-cents anys (1640) contra la majoria representada pels terços castellans. Aquella guerra es va perdre, va morir el líder català Pau Claris i va acabar en un tractat entre dues monarquies absolutes decadents (el dels Pirineus) que va trossejar Catalunya, cedint una part a la corona francesa. Però els ciutadans catalans van continuar la seva lluita. No van desaparèixer. I van mantenir viu el missatge dels segadors: "Endarrere aquesta gent tan ufana i tan superba". Per afegir més endavant: "Per quan vingui un altre juny esmolem ben bé les eines".

4. I aquesta "minoria en vies d'extinció" va resistir heroicament el setge a la ciutat de Barcelona de les tropes borbòniques, molt superiors en nombre i en equipament, des del juliol del 1713 fins al setembre del 1714. Després de l'11 de setembre i la caiguda de Barcelona, l'aparell repressor es va posar en marxa ocupant militarment el territori. Es va implantar el cadastre per asfixiar fiscalment la població catalana, es van tancar les universitats, es va prohibir l'ús de la llengua pròpia, hi va haver execucions i deportacions, es van liquidar les seves lleis històriques, es van deixar

símbols macabres a la via pública dels seus líders militars després de la seva mort i tortura. I a tot això se li va posar un segell distintiu: decret de Nova Planta. Semblava tot perdut, però els catalans van resistir.

5. Dos segles després Catalunya continuava progressant en tots els ordres, per la qual cosa Castella va reaccionar amb dos cops d'Estat. El primer d'un general trasbalsat (Primo de Rivera), que amb el beneplàcit del rei Alfons XIII va repetir la política d'extermini a què estaven acostumats. La segona d'un altre general (Franco Bahamonde), que va anar més enllà en una guerra civil fratricida que va produir gairebé un milió de morts. Va ser una guerra contra els rojos i en particular contra Catalunya. I aquesta "minoría en extinció" va tornar a aixecar-se una altra vegada.

6. I quan va arribar la *transició/transacció* després de la mort de Franco (1975) els primers a manifestar-se al carrer van ser els catalans al crit de "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia". Va ser a Barcelona i mesos després a Sant Boi del Llobregat, on es van agrupar unes cent mil persones (1976).

7. Els anys els van demostrar que tot seguia igual, que el Règim podia canviar de maneres però mantenia el seu credo ideològic. El mateix que els seus avantpassats havien patit fa cinc segles. I es van tornar a posar a caminar.

8. I després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (2010), que va superar a pitjor el "raspallat" del senyor Guerra, van tornar les manifestacions, amb una Via Catalana (2013) en què una cadena humana d'homes i dones es va estendre des de Vinarós (al Baix Maestrat) fins al Pertús (al Vallespir). I amb un referèndum (primer d'octubre del 2017) en què 2.266.000 catalans van votar a favor de la independència de la nació.

Aquesta *minoría* (entre la qual m'hi incloc) gaudeix de bona

salut. Ha demostrat al llarg de la història la capacitat de resistència. Ara els moderns en diuen resiliència, aquesta condició d'alguns metalls que es dobleguen sense trencar-se i després recuperen la posició original. No importa com li diguin. Continuem aquí. Poden tornar a col·locar les seves mòmies als sarcòfags. Deixin de practicar d'una vegada l'esperpent, un esperpent que posaria vermell al mateix Vall Inclán.